

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 117/02-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. novembra 2002 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Bárányu prerokoval sťažnosť T. H., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie vecí súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. Er 62/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo T. H. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na prerokovanie vecí súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. Er 62/97 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. Er 62/97 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. T. H. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 12 000 Sk (slovom dvanásťtisíc slovenských korún) advokátke JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti T. H. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2002 doručená sťažnosť T. H., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 prvou vetou Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v znení protokolov č. 3, 5 a 8 v konaní Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. Er 62/97.

Sťažovateľ uviedol, že:

Dňa 3. januára 1997 podala Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, návrh na výkon exekúcie na zaplatenie sumy 850 000 Sk proti povinnému, ktorým je sťažovateľ. Vec je vedená na okresnom súde pod sp. zn. Er 62/97 a u exekútora JUDr. J. B. pod sp. zn. 1 Ex 0027/97.

Dňa 3. marca 1997 vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie.

Dňa 9. júna 1997 vydal súdny exekútor upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie.

Exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti vydal súdny exekútor 20. júna 1997.

Listom z 18. júla 1997 upovedomil súdny exekútor o uskutočnení ocenenia nehnuteľnosti 29. júla 1997.

V tejto veci bol súdnemu exekútorovi 2. októbra 1997 doručený znalecký posudok č. 127/97 vypracovaný Ing. I. P.

Dňa 7. októbra 1997 vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie a upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie.

Listom z 13. októbra 1997 oznámil súdny exekútor sťažovateľovi, že 5. decembra 1997 sa vykoná dražba nehnuteľnosti.

Dňa 15. októbra 1997 vydal súdny exekútor exekučný príkaz, ktorým nariadil exekúciu predajom spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti.

Listom z 3. novembra 1997 súdny exekútor oznámil sťažovateľovi, že 5. decembra 1997 sa vykoná dražba nehnuteľnosti.

Dňa 3. novembra 1997 vydal súdny exekútor upovedomenie o znaleckom posudku na cenu nehnuteľnosti.

Sťažovateľ 11. novembra 1997 podal námietky proti dražobnej vyhláške.

Následne bol listom z 19. novembra 1997 zrušený termín dražby vytýčený na 5. december 1997.

Listom z 20. novembra 1997 oznámil exekútor sťažovateľovi, že dražba nehnuteľnosti sa vykoná 23. decembra 1997.

Dňa 14. novembra 1997 sťažovateľ vzniesol námietku voči znaleckému posudku č. 127/97.

Dňa 1. decembra 1997 Slovenská sporiteľňa, a. s., odstúpila od časti úverovej zmluvy.

Súdny exekútor podaním zo 7. januára 1998 požiadal okresný súd o schválenie príklepu.

Listom z 12. januára 1998 oznámil súdny exekútor sťažovateľovi, že dražba nehnuteľnosti - spoluvlastníckeho podielu sa vykoná 27. februára 1998, a toho istého dňa vydal upovedomenie o znaleckom posudku.

Uznesením zo 7. októbra 1998 odporca schválil príklep udelený vydražiteľke na najvyššie podanie v sume 1 250 000 Sk.

Listom z 3. februára 1999 bol sťažovateľ predvolaný na rozvrhové pojednávanie z výťažku dražby na deň 23. februára 1999, v tento deň bola spísaná i zápisnica z predmetného rozvrhového pojednávania.

Podaním z 29. marca 1999 požiadal okresný súd o schválenie rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti.

Dňa 7. februára 2001 sťažovateľ požiadal súdneho exekútora o zaplatenie pohľadávky oprávnenej z dražby.

Uznesením z 20. marca 2001 sp. zn. 1 Er 62/97 okresný súd rozvrh výťažku z dražby nehnuteľnosti neschválil.

Proti rozvrhu výťažku z dražby konanej 23. decembra 1997 podal sťažovateľ odvolanie 23. apríla 2001.

Dňa 15. januára 2002 sa so žiadosťou o odsúhlasenie zostatku obrátila na sťažovateľa Slovenská konsolidačná, a. s.

Dňa 31. januára 2002 vydal Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesenie sp. zn. 16 Co 479/01, ktorým odmietol odvolanie a nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

Predvolaním z 5. marca 2002 bol sťažovateľovi oznámený termín rozvrhového pojednávania stanovený na 19. marec 2002.

Listom z 15. februára 2002 sťažovateľ neodsúhlasil zostatok pohľadávky k 31. decembru 2001, ktorú zaslal Slovenskej konsolidačnej, a. s.

Dňa 20. marca 2002 sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy predsedovi okresného súdu.

Predseda okresného súdu sťažovateľovi listom z 18. apríla 2002 oznámil, že sťažnosť nie je dôvodná.

Podľa názoru sťažovateľa z uvedených skutočností vyplýva, že „v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 62/97 ... došlo k prietahom. Lehoty, ktoré uplynuli medzi jednotlivými úkonmi súdu vo veci, predovšetkým medzi podaním súdneho exekútora, ktorým požiadal o schválenie príklepu (dňa 7. 1. 1998) a jeho schválením súdom (7. 10. 1998) a o schválenie rozvrhu výťažku (dňa 29. 3. 1999) a jeho neschválením súdom (20. 3. 2001), je nielen neprimerane dlhá, ale ... aj neuveriteľná“. Sťažovateľ ďalej uviedol, že okresný súd v uvedenej veci nekoná bez prietahov ani v súčasnosti. V odpovedi na jeho sťažnosť mu predseda okresného súdu oznámil, že v jeho veci k prietahom nedošlo, čo sťažovateľ považuje za absurdné.

Podľa tvrdenia sťažovateľa prebiehajúce konanie mu znemožňuje vyporiadať si jeho majetkové pomery. Situácia, v ktorej sa ocitol v dôsledku svojho neúspešného podnikania a v ktorej sa uspokojujú pohľadávky veriteľov nehnuteľnosťami, je pre neho, aj bez prietahov zo strany okresného súdu, zaťažujúca. Odporca svojou nečinnosťou takýto stav udržiava. Finančné zadosťučinenie, ktoré sťažovateľ požaduje, považuje za satisfakciu za to, že odporca, ktorý by mal podľa zákona dbať o to, aby ochrana práv všetkých účastníkov v konaní, v ktorom prislúchajú určité úkony súdu, bola rýchla a účinná. V závere svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd rozhodol, že:

„Právo sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 bolo postupom Okresného súdu Košice II porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Okresný súd Košice II konal vo veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 62/97 bez prietahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 500.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

Sťažovateľ k návrhu pripojil plnú moc na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a prílohy, ktoré zodpovedajú úkonom uvedeným v návrhu.

Ústavný súd vec prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu 21. augusta 2002 a prijal ju na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení z 25. septembra 2002 uviedol, že:

„Okresný súd Košice II je toho názoru, že pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a o návrhu na schválenie príklepu pri dražbe nehnuteľností dňa 23. 12. 1997 nedošlo k žiadnym zbytočným priet'ahom a rozhodnutie súdu bolo vydané v primeranej lehote.

Pokiaľ ide o konanie súdu pri rozhodovaní o návrhu na schválenie rozvrhu výťažku, od podania návrhu súdneho exekútora po rozhodnutie súdu uplynula doba takmer dva roky. V čase podania návrhu na schválenie rozvrhu výťažku bolo v súdnom oddelení sudkyne, ktorej bola vec pridelená na rozhodnutie, 314 nevybavených vecí registra Cb (obchodná sporová agenda) a viac ako 350 nevybavených vecí registra Er, predložených súdnymi exekútormi na rozhodnutie exekučnému súdu. Z rozboru priebehu konania vyplýva, že sudkyňa vo veciach predložených súdnymi exekútormi rozhodovala priebežne podľa procesnej situácie a podľa poradia, v akom tieto veci napadli súdu. Z objektívneho hľadiska nebolo možné zabezpečiť, aby o návrhu súdneho exekútora na schválenie rozvrhu výťažku bolo rozhodnuté skôr.

Okresný súd Košice II pripúšťa, že pri rozhodovaní o návrhu na schválenie rozvrhu výťažku, ktorý bol predložený súdu súdnym exekútorom dňa 29. 3. 1999 a v ktorom bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 20. 3. 2001 došlo k priet'ahom v konaní, avšak výlučne z objektívnych dôvodov, preto v časti tvrdeného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov považuje Okresný súd Košice II sťažnosť za čiastočne opodstatnenú.

Pokiaľ ide o tvrdené porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote, poukazujeme na špecifickosť exekučného konania, keď celkovú dĺžku trvania exekučného konania neovplyvňuje výlučne súd, ale vo veci koná z poverenia súdu aj súdny exekútor. Preto tvrdenie sťažovateľa, že v exekučnom konaní za dobu takmer 6 rokov nedošlo k jeho ukončeniu a tým bolo porušené jeho právo na prejednanie veci

v primeranej lehote, považujeme vo vzťahu k Okresnému súdu Košice II za neopodstatnené, pretože z celkovej doby trvania exekučného konania sa exekučný spis nachádzal na Okresnom súde Košice II menej ako polovicu tejto doby a v zostávajúcom čase konal vo veci súdny exekútor JUDr. J. B.

Na základe uvedených skutočností máme za to, že sťažnosť T. H. ... vo veci porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ku ktorému malo dôjsť v konaní, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 62/97 je čiastočne opodstatnená v časti namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a neopodstatnená v časti namietaného porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote.“

Na ústnom pojednávaní predseda okresného súdu netrval.

Dňa 30. októbra 2002 sťažovateľ predložil dodatok k sťažnosti označený ako „Vyjadrenie ...“, v ktorom uviedol, že „netrvá na ústnom pojednávaní vo veci“ a zároveň reaguje na vyjadrenie okresného súdu. Uviedol, že aj keď okresný súd považuje sťažnosť za čiastočne opodstatnenú, doposiaľ nevykonal žiadne úkony smerujúce k tomu, aby naďalej nedochádzalo k porušeniu základného práva, ktoré je predmetom sťažnosti. Výhradu, že z celkovej doby exekučného konania sa spis nachádzal na okresnom súde menej ako polovicu tejto doby, považuje sťažovateľ za obchádzanie podstaty a zmyslu sťažnosti. Sťažovateľ celkom presne poukázal vo svojej sťažnosti na časové obdobia, v ktorých odporca nekonal. Odporca mal vykonať úkon, a to rozhodnutie o schválení rozvrhu výťažku z dražby, ktorý mu bol predložený 15. apríla 2002, no doposiaľ tak nevykonal.

Právna zástupkyňa sťažovateľa vyčíslila trovy konania za tri úkony po 4 100 Sk a tri režijné paušály po 123 Sk, spolu 12 669 Sk.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom spisu sp. zn. Er 62/97 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov len z predložených vyjadrení a zo spisu okresného súdu.

II.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo namietané porušenie práv sťažovateľa zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. Er 62/97, v ktorej podľa jeho názoru dochádza k zbytočným priet'ahom v konaní.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. Er 62/97 vyplýva, že:

Dňa 17. januára 1997 požiadal exekútor JUDr. J. B. o udelenie poverenia na základe návrhu na výkon exekúcie z 3. januára 1997, ktorý podala oprávnená Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava. K návrhu pripojil i potrebné doklady (notársku zápisnicu a úverovú zmluvu).

Dňa 23. januára 1997 okresný súd vydal poverenie na výkon exekúcie pre súdneho exekútora.

Dňa 16. januára 1998 bol okresnému súdu doručený návrh na schválenie príklepu udeleného pri dražbe nehnuteľnosti.

Dňa 27. februára 1998 súdny exekútor predložil doklad o zaplatení.

Uznesením sp. zn. Er 62/97 zo 7. októbra 1998 bol schválený príklep.

Dňa 29. marca 1999 súdny exekútor predložil okresnému súdu návrh na schválenie príklepu udeleného pri dražbe spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti, a toho istého dňa i návrh na schválenie rozvrhu výt'ážku z dražby nehnuteľnosti.

Dňa 26. marca 2001 predložila Slovenská sporiteľňa, a. s., oznámenie, že všetky práva na vymáhanie pohľadávky odstúpila Slovenskej konsolidačnej, a. s.

Uznesením z 20. marca 2001 okresný súd neschválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľnosti.

Dňa 24. apríla 2001 podal T. H. odvolanie vo veci rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti.

Krajský súd 31. januára 2002 odvolanie odmietol.

Dňa 15. apríla 2002 predložil súdny exekútor návrh na schválenie rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti. O tomto návrhu doposiaľ nebolo rozhodnuté.

III.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná súdom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdneho orgánu, pričom k naplneniu tohto práva dochádza až právoplatným súdnym rozhodnutím (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97). Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu.

Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. I. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98 a iné).

Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva.

Pokiaľ ide o prvé kritérium, v predmetnej veci ide o exekučné konanie, v ktorom činnosť súdu ako dozoru nad činnosťou súdneho exekútora nemožno hodnotiť ako skutkovo obtiažnu vec.

Správanie sťažovateľa možno hodnotiť ako aktívne. Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že jeho správanie (alebo jeho právneho zástupcu) by prispelo k vzniknutým prietáhom.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľom namietanú nečinnosť okresného súdu od 16. januára 1998, keď obdržal návrh na schválenie príklepu, do 7. októbra 1998, keď bol príklep schválený, teda takmer 9 mesiacov; a od 29. marca 1999, keď mu bol predložený návrh na schválenie rozvrhu výťažku, do 20. marca 2001, keď uznesením neschválil tento rozvrh, teda po uplynutí 2 rokov, možno pričítať tomuto súdu.

Ústavný súd zistil nedôvodné prietahy v konaní okresného súdu, v celkovom rozsahu 33 mesiacov. Tvrdenie predsedu okresného súdu, že oddelenie, ktoré vec vybavuje, bolo preťažené inými vecami, nemožno vziať do úvahy. Uvedené skutočnosti svedčia o tom, že okresný súd nekonal plynulo a dôsledne v záujme efektívneho a rýchleho odstránenia právnej neistoty sťažovateľa.

S ohľadom na vyššie uvedené, nemožno obdobie predmetného konania vo veci sp. zn. Er 62/97 považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primerané a ani za ústavne akceptovateľné vo vzťahu k čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože k porušeniu základného práva došlo nečinnosťou okresného súdu, ústavný súd mu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 500 000 Sk, čo zdôvodnil najmä právnou neistotou. Prebiehajúce konanie mu znemožňuje vyporiadať si majetkové pomery z dôvodu neúspešného podnikania.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde má primerané finančné zadosťučinenie povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Súčasťou zadosťučinenia sťažovateľa je aj samotné deklarovanie porušenia jeho práv, ako aj príkaz ústavného súdu, aby okresný súd vo veci ďalej konal bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd vzal do úvahy všetky skutočnosti prebiehajúceho exekučného konania, ako aj postavenie sťažovateľa v tomto konaní, pričom dospel k názoru, že deklarovanie porušenia základného práva a príkaz súdu konať bez prietahov predstavujú nedostatočný prostriedok nápravy porušenia základného práva v danej veci. Preto ústavný súd priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 Sk. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02).

Ústavný súd považuje priznanú sumu 10 000 Sk za primeranú. Táto suma zohľadňuje jednak dĺžku zbytočných prietahov v konaní (33 mesiacov), jednak postavenie sťažovateľa v tomto konaní, ako aj skutočnosť, že prostriedky na odstránenie vzniknutých zbytočných prietahov využil až bezprostredne pred podaním sťažnosti, ale aj snahu ukončiť neúspešnú etapu svojho podnikania a usporiadať svoje finančné záväzky.

Vo zvyšnej časti ústavný súd návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyhovel.

Právna zástupkyňa sťažovateľa žiadala ústavný súd o priznanie trov právneho zastúpenia spolu vo výške 12 669 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnou zástupkyňou sťažovateľa vychádzal z ustanovení § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konaní uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je ocenený peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu.

Podľa § 1 ods. 3 citovanej vyhlášky je výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka. V prvom polroku 2001 bola primeraná mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky 11 693 Sk. Správne určená výška trov konania je v danej veci 11 693 Sk, pri použití § 25 citovanej vyhlášky suma 11 700 Sk a paušálna náhrada 300 Sk, spolu 12 000 Sk.

Keďže sťažovateľ bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, ústavný súd uložil okresnému súdu, aby jeho právnej zástupkyňi uhradil vzniknuté trovy v sume 12 000 Sk v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2002